

[Publicerad 2007-05-05]

Briljant treenighet

På scen.

Johan Wellton och Gävle
symfoniorkester
Stora Gasklockan 5/5

Betyg: 4

Det är en intressant krock, den mellan Welltons gycklarjonglering och orkestern som representerar finkulturen.

Till en början känns det som om symfonikerna har övertaget då Wellton inleder med ”enkel” bolljonglering medan klassiska namn som Johann Strauss, Tjajkovskij och Percy Faith (han som skrev signaturmelodin till Sportradion) smeker hörseln.

Men det har bara med klassisk dramaturgi att göra, att gå från det enkla till en stegrande fas mot finalens komplicerade, avancerade tricks av hög klass.

Humorn är enkel slapstick, med billigt knipna poäng i snudd på stumfilmstradition. Det är mycket dialog typ ”AAAAAH” från Welltons sida tillsammans med övertydligt minspel och superviftande kroppsspråk.

Men med tanke på att det här är en familjetillställning, med massvis av barn i den fullsatta gasklockan, känns det bra ändå – överintelligent Östermalmsironi á la Luuk skulle aldrig funka i den här tappningen, det är rent, enkelt och lockar till många skratt.

Det är när käglorna tas fram och pojke/flicka ur publiken tas upp som assistenter som orkestern blir omkörd av en briljerande Wellton.

Assistenterna kläs i rosenröda förkläden och det är här uppvisningen av Welltons totala kroppskontroll och synkroniseringsförmåga tar riktig fart. När han växlat tillbaka till bollarna, stående på ett bord och använder bord och en lutande stol som ”studsplatta” medan han själv hukar, hoppar ner på golvet och snurrar runt alltmedan ett gäng bollar far runt både korta och långa distanser som det här förvandlas till ren konst.

Det är ett härligt ögonblick både för barn och vuxna och vilken fin introduktion till den klassiska musiken och cirkusmagin den här föreställningen är för alla barn.

Självklart blir Wellton kär i sin kvinnliga assistent och till de tårsementala tonerna av Elgar förklarar han på sitt eget enkla roliga sätt sin kärlek till henne i nåt slags Buster Keaton-anda.

Vi skrattar med honom, inte åt honom.

Treenigheten Wellton, symfoniorkestern och barnfamiljepubliken, i en gasklocka som utgjorde en fantastisk inramning för framförallt orkestern, gjorde lördagseftermiddagens temperatur varmare än vädret utanför. Och då var det ändå ganska bra majväder.

Foto: Catharina Sandström

Erik Süss

